

strækkeligt. — Angaaende Spørgsmaalet om Bevisbyrden har der oprindeligt staaet i Lovforslaget: medmindre andet er vedtaget, og det har man anset for fuldkommen tilstrækkeligt, thi det vil ikke kunne forstaaes eller fortolkes anderledes, end at det er Sælgeren, der skal bevise det. Imidlertid har man for større Tydeligheds Skyld tilføjet det. Alle Medlemmer af Udvalget og ogsaa de Medlemmer, der repræsenterer Handelsstanden, have været fuldstændig klare over, at det bliver Sælgerens Sag at sikre sig et skriftligt Bevis i et hvilken som helst Tilfælde, medmindre han handler med en eller anden Landmand, som han har saa stor Tillid til, at han mener, han ikke vil fragaa sit Ord, men det beror da paa hans eget Ansvar. Han vil som fornuftig Mand næsten altid være nødt til at sikre sig et skriftligt Bevis. Det har der ikke været Tvivl om hos nogen, som har deltaget i Udvalgets Forhandlinger, at det var noget, han vilde være nødt til.

Over for Bemærkningen om den forholdsvist korte Tid, der er levnet Voldgiftsmændene, vil jeg sige, at det nok kan være, at 4 Uger ere en noget for kort Tid, men man maa ogsaa være enig med den højtærede Landbrugsminister i, at det kan ikke gaa an at skabe en Procedure af almindelig Karakter. Hvis man derfor skulde finde sig foranlediget til at stille Ændringsforslag til 3dje Behandling, maatte det utrykkelig fremhæves, at det er Voldgiftsmændene, der have Magt og Myndighed til at tage Bestemmelse om Anstand til Parterne. Det kan maaske være hensigtsmæssigt, at det kom til at staa der. — Naar der er gjort Indvendinger mod enkelte Udtryk, som forekom i Lovforslaget, saasom „reel“ og „i god Kondition“, saa kan jeg ikke være enig med den ærede Taler heri. Jeg finder disse Udtryk ganske fortræffelige. Naar det drejer sig om en Lov, der regulerer Handelen, saa mener jeg ogsaa, det er meget naturligt, at man optager saadanne faste og konstante Handelsudtryk, som ikke kunne være Genstand for Misforstaaelse hos dem, Lovens vedrører. Dette finder jeg saare naturligt, og det er aldrig faldet mig ind, at man ikke skulde kunne bruge saadanne faststaaende Handelsudtryk i en Lov, der angaar Handelen.

Endelig skal jeg kun tillade mig at gøre en Bemærkning over for den ærede Ordfører. Naar den ærede Ordfører sluttede med at sige, at han ansaa denne Lov for et lille Fremskridt — jeg tror, han brugte dette Udtryk — eller i alt Fald for et

Fremskridt, saa tror jeg, at naar man vil se uheldet paa Lovforslaget, er man nødt til at erkende, at det ikke blot er et lille, men et stort Fremskridt; thi hvad Handel med Gødningstoffer angaar, indføres der ved denne Lov meget strenge Betingelser, endogsaa strengere end de, der vare tilsigtede i det af Regeringen forelagte Lovforslag, og med Hensyn til Foderstoffer opnaas alt det, man vil opnaa, nemlig at der gives en meget omfattende Garanti, og da denne gives i alle Tilfælde, medmindre Sælgeren har sikret sig skriftligt Bevis for, at den ikke ønskes, saa tror jeg, man kan være overbevist om, at det i Praksis vil sige, at der saa godt som ikke vil komme til at foregaa nogen Handel med Foderstoffer, uden at et saadant Garantidokument som det, der sikres Køberen ved denne Lov, kommer til at foreligge. Derfor tror jeg, at man godt kan forsvare at sige, at denne Lov betyder et stort Fremskridt.

P. G. C. Jensen: Det er en Smags-sag, om man finder det ene eller det andet Udtryk heldigere; derom skal jeg ikke strides med det ærede Medlem, der sidst satte sig. Naar det ærede Medlem med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt den Frist, der er sat for Voldgiftens Afgørelse, var for kort eller ikke, gjorde den Bemærkning, at man skulde vogte sig for at gøre Voldgiftsproceduren lige saa lang som den almindelige Procedure, saa skal jeg tillade mig at bemærke, at det er netop den Grundsætning, jeg gør gældende, at hvis man sætter Fristen for kort, tvinger man Parterne til at faa den lange Procedure. Det er Sagen. Det, jeg vil forebygge, er netop den lange Procedure. Lovforslaget gaar nemlig ud paa, at hvis der ikke er afsagt nogen Kendelse inden 4 Uger, kan man gaa til Domstolene, og jeg siger, at det vil netop være Reglen, at man ikke vil opnaa noget Resultat, hvis man gaar til en saa kort Frist, og at man saaledes bliver tvungen til en lige saa lang Procedure som sædvanlig. Jeg mener derfor, at man vil være nødsaget til at gøre Fristen længere, hvis man vil opnaa noget.

Det interesserede mig at høre, at alle ærede Talere efter mig lod til at finde Affattelsen af § 1 saa overmaade fortræffelig. Maa jeg i den Anledning blot tillade mig at gøre et Spørgsmaal til det ærede Udvalg. Særlig efter hvad der fremkom fra det sidste ærede Medlem, der talte, vil jeg nævne to Tilfælde og spørge, hvorledes Udvalget vil forsvare, at de skulle behand-